

Sygn. akt II CZ 63/09

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Wojciech Jan Katner

SSA Barbara Trębska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa – Skarbowego Urzędu Komorniczego
Wydział Finansowy Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej,
obecnie reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Ł.
przy uczestnictwie A.S., J.S., E.G., A.S. i Miasta Ł.
o wpis,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2009 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania A.S.
na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Na skutek rewizji od wpisu Państwowego Biura Notarialnego z dnia 9 kwietnia 1971 r., Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 16 października 2008 r. zmienił zaskarżony wpis i oddalił wniosek.

Od orzeczenia tego A.S. wniosła skargę kasacyjną, którą Sąd Okręgowy potraktował jako kasację i postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2009 r. odrzucił z powodu wniesienia jej z uchybieniem ustawowego miesięcznego terminu. W ocenie Sądu w sprawie mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed 1 lipca 1996 r., tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 1 marca 1996 r. nowelizującej kodeks w zakresie m.in. środków zaskarżenia. Zgodnie art. 11 ust 2 tejże ustawy, do złożenia i rozpoznania rewizji od orzeczenia sądu pierwszej instancji wydanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Z kolei przepis art. 11 ust. 3 ustawy stanowi, że od orzeczenia sądu drugiej instancji oddalającego po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy rewizję lub orzekającego co do istoty przysługuje kasacja, z wyłączeniem spraw, w których według tej ustawy kasacja nie przysługuje. Przesądza to zdaniem Sądu Okręgowego o zastosowaniu art. 393⁴ k.p.c. w zw. z art. 1 pkt 44 cytowanej ustawy i obowiązywaniu miesięcznego terminu na wniesienie kasacji, liczonego od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej. Skoro uczestniczce doręczono odpis postanowienia z dnia 16 października 2008 r. wraz z uzasadnieniem w dniu 31 października 2008 r., to termin na wniesienie kasacji upłynął dnia 30 listopada 2008 r. Wnosząc kasację w dniu 30 grudnia 2008 r. uczestniczka uchybiła ustawowemu terminowi.

W zażaleniu uczestniczka podniosła naruszenie art. 1 pkt 11, pkt 13 oraz art. 3 i art. 5 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych i wniosła o uchylenie postanowienia z dnia 29 kwietnia 2009 r. Wskazała, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił nowelizacji k.p.c. i przez to nie zastosował przepisu art. 398⁵ k.p.c. wprowadzającego dwumiesięczny termin na wniesienie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadny jest zarzut zażalenia, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił zmiany kodeksu postępowania cywilnego wynikającej z ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo u ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 21 stycznia 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie w dniu 6 lutego 2005 r., a która w miejsce kasacji wprowadziła skargę kasacyjną. Zgodnie z art. 3 tej ustawy, sprawy wszczęte przed dniem jej wejścia w życie toczą się od tego dnia według przepisów tej ustawy, z tym że do złożenia i rozpoznania kasacji od orzeczenia wydanego przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Z uregulowania powyższego wynika zatem, że przepisy dotyczące kasacji obowiązujące przed dniem 6 lutego 2005 r., stosuje się do orzeczeń, od których przysługuje kasacja, ale wydanych jedynie przed tą datą. Sytuacja taka nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Zaskarżone przez uczestniczkę postanowienie Sądu Okręgowego, zmieniające wpis i oddalające wniosek, zostało wydane w dniu 16 października 2008 r., a więc już po wejściu w życie ustawy nowelizującej z dnia 22 grudnia 2004 r., wprowadzającej w miejsce kasacji, skargę kasacyjną. Wniesiony zatem przez skarżącą nadzwyczajny środek prawny stanowi w istocie skargę kasacyjną, a nie – jak to błędnie przyjął Sąd Okręgowy – kasację. Oznacza to, że uczestniczce, zgodnie z art. 398⁵ k.p.c., przysługiwał od wydanego orzeczenia dwumiesięczny termin na wniesienie skargi kasacyjnej, liczony od dnia doręczenia jej orzeczenia z uzasadnieniem (31 października 2008 r.). Wnosząc skargę w dniu 30 grudnia 2008 r. nie uchybiła temu terminowi, a zatem zaskarżone orzeczenie nie było prawidłowe.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zd. 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.